

عنوان مقاله:

فروهرشتگی ده و کژبالشی شهر ایرانی (کاهندگی فرهنگ تولیدی و افزایشندگی فرهنگ مصرفی در ایران)

محل انتشار:

مجله پژوهش های انسان شناسی ایران، دوره 1، شماره 2 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

مرتضی فرهادی - استاد دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

این نوشته از منظر انسان شناسی اقتصادی، نگاهی متفاوت با مردم شناسان کلاسیک مکتب نوسازی به ده ایرانی به مثابه زادگاه فرهنگ تولیدی و کار دارد و به برخی عوامل موثر در فروهرشتگی ده و دگرگونی و تقلیل ساختار تولیدی شهرهای ایران اشاره می کند. در یک صد سال اخیر، ایرانیان با شتابی فزاینده از فضاهای تولیدی در ده، ایل، فضاهای کشتکاری، دامداری، و همزمان از فضای تولیدات و صنایع شهری، سازمان های غیررسمی و نیمه رسمی اصناف و پیشه وران و کارگاه های تولید سنتی و متعاقب آن از کل فرهنگ تولیدی فاصله گرفته اند و به تدریج به فضاهای شبه اشرافی، میراث خواری خام فروشی و فرهنگ مصرفی فزاینده خو گرفته و نزدیک شده اند. این دگرگونی ها در نوع ارتباط ما با جهان و قدرت غالب جهانی و نظام سوداگری همزاد با پانصد سال استعمار اتفاق افتاده است. . ایران از نخستین جوامع تولید کننده جهان و دارای فرهنگ تولیدی پیچیده و کارآمد بوده است، اما مسائل تاریخی، اجتماعی ...

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1614713>

